

Duyên Nghiệp Dẫn Tu

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng

Duyên Nghiệp Dẫn Tu

Manila 26- 04- 1985

Thưa các bạn,
Đã lâu tôi không thuyết giảng trong băng và không gởi đến những lời phân giải tâm thức cho các bạn. Hôm nay qua thời gian lưu lại Manila đến nay, mỗi ngày đều làm việc từ bảy giờ sáng, cho đến hai ba giờ chiều, mới được nghỉ. Rồi vẫn tiếp tục lo tham Thiền và làm những điều hữu ích, cần thiết, cũng như thư từ mọi việc có thể giúp đỡ cho người tỵ nạn tại đây. Kết quả cũng đã thu lượm được một số và cũng gởi quà đến người tỵ nạn đau khổ. Rồi đây tôi sẽ rời khỏi Manila đi Nhật Bản vào ngày 29 tây!

Xét lại chuỗi ngày trở lại Đông Nam Á tôi đã được khỏe mạnh, thật sự khỏe mạnh và được Ông Trên ân độ không ít. Sửa chữa

tâm thức, sức khỏe tu luyện tinh tấn hơn, cảm thấy thích thú hòa tan trong mọi giới. Làm việc nhiều hơn, hăng say hơn như thời lúc còn trẻ. Đây cũng là một ân huệ của Thượng Đế đã ân ban và chính Ngài đã hứa cho tôi được khỏe mạnh.

Cho nên đến ngày hôm nay, tôi thấy những chuyện thuốc men tạm bợ ở thế gian đều dứt khoát và không có dùng thuốc, chỉ có một chút đỉnh, không nghĩa lý gì đối với tôi hồi trước. Chuyện này nói ra người thế gian không ai tin, bệnh không cần chữa, không cần uống thuốc nhưng mà nó hết. Khỏe mạnh và cảm thấy con người trẻ trung, mặt mày tươi tắn, điều này là một điểm kỳ lạ cho các bạn. Bề Trên đã điều luyện tôi và cho tôi thực hiện những gì mà người đời cho là không thể làm được. Nhưng ngày hôm nay, với trí óc của thời đại, tôi cũng như các bạn không thể tin bừa bãi được,

nhưng mà ngày hôm nay thật sự đã có kết quả, cho tôi thấy rằng: Có, Đấng Cha Trời; có Mẹ yêu quý đã lo lắng cho chúng ta, lo rất nhiều hứa đâu có đó. Thì ngày hôm nay tôi cảm thấy mọi sự khôi phục từ tâm hồn lẫn thể xác, càng ngày cảm thấy càng nhẹ nhàng, vui vẻ thêm.

Cho nên những nơi mà tôi được xa, được đi, được rời khỏi, thì những nơi đó không khỏi lo âu vì sự thương yêu của tôi. Trước kia tôi đã thương yêu tất cả mọi người, chắc hẳn tôi rời khỏi mọi người, thì mọi người phải thương yêu tôi, nhớ nhung tôi. Một người bạn đồng hành trong cuộc hành hương, chấp nhận đau khổ để học hỏi trong chu trình tiến hóa. Đồng trong một con tim, đồng trong một khối óc, đồng một tâm thức thực hành, không sao tránh khỏi được sự nhớ nhung.

Nhung tại sao Thượng Đế cho chúng ta có cơ hội nhớ nhung như thế này? Để làm gì? Để chúng ta thấy rằng sự liên hệ không ngừng nghỉ, trong tình thương huynh, đệ, tử, muội của chúng ta liên tục và mãi mãi nhớ thương buồn tủi. Nhiều khi các bạn trách móc Ông Tám đi không bao giờ muốn về nữa, chắc Ông Tám đã mê trần, bị lôi cuốn bởi ngoại cảnh, đi đây, đi đó, đi mãi!

Nhưng ngày hôm nay tôi báo cáo cho các bạn biết rằng: Sức khỏe của tôi tốt hơn xưa nhiều lắm, và các bạn sẽ xét lại sự huyền diệu của Thượng Đế đã và đang làm. Các bạn đã hướng về tôi, rồi các bạn thấy rõ Thượng Đế trông nom tôi, giúp đỡ tôi, xây dựng cho tôi, cũng như xây dựng cho các bạn. Chúng ta đồng hưởng sự thanh nhẹ đó, sự cao quý đó, sự Đại Từ Bi của Ngài đã hướng độ con Ngài từ bước một. Ngày hôm nay các bạn đạt tới thanh tịnh rồi, các bạn

thấy bước chân của các bạn đi không ít, bước trên cát bụi, vòng quanh trên mảnh đất, bao nhiêu cát bụi đã bay bổng vì bàn chân của các bạn. Trường đời vì lời nói của các bạn, đã làm cho tâm hồn người khác bấn loạn, không khác gì cát bụi đang bay và cũng những lời nói của các bạn, làm cho mọi người tâm hồn được nhẹ nhàng.

Đó! Chúng ta thấy rõ: thanh-trước, đời-đạo minh bạch đang dìu tiến tâm thức của mọi hành giả VôVi. Hành giả VôVi vô hình vô tướng thì phải luận xét ở nơi nào? Luận xét trong tâm thức của mọi cá nhân, tâm thức quan trọng. Chúng ta sẽ ra đi bởi tâm thức và chúng ta phải trú ngụ bởi tâm thức. Vì chúng ta không thấy có cảnh phản động trong nội tâm, chúng ta đang ở trong dung điểm hòa ái tương thân, xây dựng tới vô bờ bến. Khai mở lượng từ bi, khai triển tâm hồn, trí ý không

ngừng nghỉ. Cho nên các bạn đã bỏ công ra tham Thiền để mong được thanh tịnh, nhưng nhiều bạn đã tham Thiền rồi lại động, tại sao? Vì hàng ngày có nơi vô, có nơi ra. Nơi vô, vô chỗ nào? Rước động vào tâm do mắt, do tai, do mũi, do miệng. Đó, do ý đồ của chúng ta tạo động, nhưng mà không quên thanh lọc nơi đó, mà cứ nói rằng tôi ngồi Thiền rồi tôi sẽ thanh lọc. Không được! Tu bằng trí, bằng ý. Bằng trí, bằng ý. Ý chí vô cùng của bạn, ý Thanh Tịnh của các bạn phải xây dựng, thì lúc đó các bạn mới dòm lại cái cảnh địa trong nội tâm. Có một nơi trú ngụ lớn rộng vô cùng, thanh nhẹ vô cùng, thơm tho vô cùng, quý báu vô cùng, nó là Toà Sen Liên Hoa trong đó. Các bạn bước vào mới cộng hưởng, nằm ngay trong tâm thức nhẹ nhàng của các bạn.

Cho nên đêm năm canh, nhiều bạn đã nói chuyện rất nhiều, cũng có phân lý rất nhiều, giảng giải rất

nhiều. Tiếng nói của bạn đội tất cả Càn Khôn Vũ Trụ, thi thơ đủ thứ, tôi cũng vẫn được nghe. Cho nên giây phút các bạn rơi vào điểm Thanh Tịnh, tôi cũng được biết. Tại sao biết được, tại sao nghe được? Nếu không gần nhau làm sao biết được, không gần nhau làm sao nghe được, không chung một đường lối làm sao thấy được, có phải là một không các bạn? Cho nên giờ phút các bạn mới dứt khóa được nghiệp tâm thì nó hòa tan với cả Càn Khôn Vũ Trụ, chỉ có một con đường thôi là: bạn.

Phật, Tiên, Thần, Thánh cũng có một con đường, nếu các bạn rơi vào dung điểm đó. Thành ra chúng ta không có dị biệt, người tu VôVi không có dị biệt, không phân cách, không địa vị, không rườm rà, không áo mũ. Nhưng mà thế gian lúc nào cũng muốn ước mong, để dòm thấy gương mặt tốt đẹp thanh nhẹ, áo mũ nghiêm trang

đề độ thức những người phạm trược, điều đó là VôVi phải có. Nhưng mà kỳ thật từ hữu vi rồi cũng phải bước vào VôVi, chúng ta đi tắt là đi vào VôVi.

Cho nên các bạn cũng gặp được khó khăn. Tại sao tôi tu hòaai tôi không thấy cái này, tôi không thấy cái kia, tôi không thấy cái nọ? Tại các bạn không chịu thấy các bạn, các bạn đã làm sai các bạn không chịu thấy các bạn sai. Các bạn đã nghĩ sai, các bạn không chịu thấy sự nghĩ sai của các bạn. Cho nên phải học, phải tu bằng trí, bằng ý mới khai mở được và trở về với Thanh Tịnh thật sự. Còn không dùng trí ý tu học, không bao giờ trở về với thật sự Thanh Tịnh!

Cho nên các bạn, cuộc đời các bạn bảy ức niên mới thành một thể xác, có tâm hồn, có tri thức. Chỉ vón vẹn các bạn tu được bao nhiêu ngàn năm rồi? Cho nên càng tu, càng Thanh Tịnh các bạn thấy rõ: Các

bạn cũng sống, cũng mấy ngàn năm chớ không phải chuyện tầm thường, đừng nói ông đó ông tu mấy chục năm đó là quan trọng, mấy chục năm nghĩa lý gì. Mấy ngàn năm còn chưa thấm thía kia mà!

Có một thể xác cấu trúc bởi siêu nhiên bảy ức niên, tập tành tu học mấy ngàn năm không có nhiều, không có nghĩa lý gì. Khi các bạn thấy sự tu học của các bạn không có nghĩa lý gì, các bạn mới đứng đồng đẳng với các bạn kế tiếp, để tay nắm tay thực hiện được chữ nhẫn hòa. Không sao tránh khỏi được những sự kích động và phản động từ bên ngoài, nhưng mà các bạn vẫn giữ trí ý thanh tịnh để tu học chữ Hòa, dẫn tiến. Đạt cho kỳ được sự Thanh Tịnh để dòm lại cái cấu trúc siêu nhiên tinh vi này, đó là một cơ đồ của Thượng Đế đã an bài rõ rệt, dẫn tiến từ ly từ tỳ, không sao tránh khỏi.

Ngày hôm nay điện não đã chứng minh cho các bạn bằng máy móc, đó là sự sắp đặt trước của người sáng chế, thì vô đó luồng điện chỉ chạy có bấy nhiêu đó, rất nghiêm. Nhưng mà trong lúc nó chạy nó không biết nó, thì nó cảm thấy phức tạp, mà khi mà nó Thanh Tịnh, nó biết nó rồi: từ đâu đến rồi đi, rồi đi đến đâu, rồi sẽ về đâu? Lúc đó nó thấy rõ rồi, nó có bấy nhiêu đó thôi. Cái xác này nó giới hạn có bấy nhiêu đó thôi, cái máy này nó giới hạn có bấy nhiêu đó thôi! Mà nếu nó hướng thượng hòa về siêu nhiên Hư Không thì nó là vô cùng. Các bạn thấy rõ chưa?

Luồng điện ở thế gian đây đã chứng minh cái con đường Đạo Pháp cho chúng sanh, chúng sanh phải, Các bạn bám bám bám, nó chạy ra biết bao nhiêu công chuyện của nó; còn hơn nữa, phải chế thêm. Ngày nay chúng ta có cái phương

pháp khứ trực lưu thanh và tập trung ngay trung tim bộ đầu, hướng thẳng về cả Càn Khôn Vũ Trụ, để vượt qua Thanh Tịnh giới. Thì con đường vô cùng nó sẽ mở ngay trong tâm của các bạn và các bạn sẽ dùng dung điểm trung tim bộ đầu, để khai hóa tất cả những sự thế gian cho là bí mật, mật Pháp có một không hai.

Nếu các bạn hướng thượng biết Đấng Cha Trời, biết vạn năng của cả Càn Khôn Vũ Trụ thì kỳ thật đúng như vậy, có một không hai: tinh vi vô cùng, tu trì mãi mãi, thanh đạt thăng hoa. Ai phải làm, ai đứng ra làm điều đó? Phải sự thanh tịnh của các bạn không? Cho nên ngày hôm nay các bạn đã mượn được cái phương tiện là Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định là để thanh lọc khứ trực lưu thanh, rồi nhiên hậu trở về Thanh Tịnh. Từ Thanh Tịnh phải làm việc nhiều hơn, tu Thiền nhiều

hơn và Thiên trong Thanh Tịnh. Đi cũng Thiên, đứng cũng Thiên, ngồi cũng Thiên, nói năng cũng Thiên, ăn uống cũng Thiên. Kêu bằng thực hiện cứu khổ ban vui. Cho nên cái mật Pháp do hành giả phải hành mới hiểu, nghe được những lời tôi giảng và ngộ ngay mật Pháp trong tâm thức của các bạn, chính các bạn đã và đang làm. Đi lên, tiến lên, tiến lên để học, tiến lên để hòa, tiến lên để khai triển mọi lãnh vực không ngừng nghỉ.

Đối với đời chúng ta phải thương yêu và tha thứ. Mục đích của chúng ta là học có một chữ: hòa, người tu Đạo không biết hòa là người mất quân bình. Tự đắc, tự kỷ là mất quân bình và đắm chìm luôn! Chúng ta học chữ hòa, cầu tiến thật sự. Các bạn ở đời, các bạn càng hòa các bạn thấy: Các bạn còn càng yếu, chưa mạnh đâu! Không giỏi hơn người khác được, yếu hơn. Lúc đó các bạn

mới duy trì cái vốn sẵn có của các bạn để trở về với mọi sự Thanh Tịnh, hòa với cả Càn khôn Vũ Trụ, tiến trong một đà tiến minh bạch rõ rệt, nhận thức mọi khả năng của vạn linh tại thế.

Cho nên thời gian trôi qua, thế gian có thể đếm trên đầu ngón tay, nhưng mà thời gian của Càn Khôn Vũ Trụ không bao giờ các bạn đếm được. Không ngừng nghỉ, mọi linh căn phải làm việc không ngừng nghỉ, nếu ngừng nghỉ là sẽ bị bế tắc.

Cho nên hành giả VôVi luôn luôn ý thức trên con đường vô cùng bất tận, mới hưởng được sự Thanh Tịnh và sáng suốt. Nếu các bạn bày ra hình này, hình nọ để làm trở ngại tâm thức, thì tôi khuyên các bạn không nên. Chúng ta đã học chữ hòa: những gì ta thấy, những gì ta dùng, xác đang mang, hành động đang có. Đó là hình đó các bạn, hình đó của ai?

Của Mẫu Mẹ, của Thượng Đế đang dìu dắt các bạn, trong sợi dây luyện ái vô cùng của Ngài. Đang xây dựng cho các bạn có cơ hội đi, đứng, ngồi, nằm; cho các bạn có cơ hội để canh cải thức tâm, yêu thương xây dựng. Nếu không có thể xác này thì ta đâu có đàm Đạo, đâu có nghe Đạo, có phải nhờ thể xác này chúng ta mới tìm Đạo? Nhờ sự đòi hỏi đau khổ kích động và phản động của thể xác này, ngày hôm nay chúng ta mới chán đời, chúng ta mới bước qua Đạo.

Vậy Đạo nằm đâu, Chùa nằm đâu, nhà Thờ nằm đâu, Kinh sách nằm đâu, Chơn Lý nằm đâu? Có phải vồn vện nằm trong cái cơ duyên cấu trúc siêu nhiên của thể xác này không? Bấy ức niên mới có! Ngày hôm nay các bạn càng tu, càng khai thác, càng thấy rõ vô cùng Chân Lý cao đẹp, thấm thía vô cùng sau giờ thời gian các bạn tu Thiền. Đêm năm canh lòn còm ngồi dậy tu Thiền 1 tiếng, 2 tiếng rồi ngã xuống đó.

Trong tâm hồn cảm thức triền miên những sự hay ho mà hồi nào giờ các bạn không bao giờ lưu ý, bây giờ nó có, nó hiện trong tâm thức. Đó là sau sự thành quả tu học mới có. Cho nên chúng ta đang đi đâu? Đang đi trong sự tịch mịch. Các bạn cho là tôi đang tham Thiền, Tham thiền mà tôi không thấy cảnh, là lòng tham của các bạn muốn thấy cảnh. Các bạn không ý thức được nghiệp, có thấy cảnh cũng ở trong tịch mịch, có sáng cũng ở trong tịch mịch, mà có tối cũng trong tịch mịch. Tại sao? Tại vì các bạn đang đi tới là tịch mịch, cảnh đó là của cảnh đó, mà bạn là bạn, bạn phải đi.

Bạn gặp tới Thượng Đế bạn đánh lễ rồi, bạn cũng muốn, mong muốn đi tới nữa để hòa tan với ý chí của Ngài. Thấy rõ suối từ bi đang chuyển trong tâm thức của các bạn, và các bạn muốn thực hiện từ bi và tự chuyển thanh điện từ bi, chiếu cho Đại Từ Bi

thì dũng chí của các bạn là vô cùng! Đường đi của các bạn không còn eo hẹp nữa, mới thấy rõ giá trị của hai chữ Thanh Tịnh. Thanh Tịnh là làm việc, làm việc tới vô cùng, làm việc thanh sạch, vượt qua mọi trở ngại mới kêu bằng thanh tịnh. Chớ không phải Thanh Tịnh là ngồi một đống, con ruồi không bu, cái đó là Thanh Tịnh. Không phải! Hòa được mới Thanh Tịnh, hòa không được là không Thanh Tịnh. Còn buồn: không Thanh Tịnh, quán thông được buồn các bạn mới Thanh Tịnh. Còn vui: không Thanh Tịnh, quán thông được cái vui mới là Thanh Tịnh, có phải chính bạn phải hành không?

Cho nên hôm nay tất cả hành giả VôVi, đã và đang trên đường thực hiện tự vượt qua mọi trở ngại. Nhiều người nói: Chu choa tôi tu vậy mà không thấy giúp đỡ tôi cái gì, không cho tôi trúng số, không cho tôi trúng áp phe! Các bạn đang

tu, áp phe lớn hơn giấy số, các bạn lớn hơn! Ông Thượng Đế ông chỉ có một con số một, là một đường về nguồn cội, mà các bạn không chịu đi lấy gì trùng? các bạn thấy không? Có một con số hà! Còn cái áp phe là cái việc hàng ngày của các bạn Thượng-Trung-Hạ phải khai triển cho nó thống nhất. Có áp phe cho bạn mà bạn không làm, rồi bạn kiếm áp phe gì? Bạn muốn làm tay sai cho đời thì có, muốn làm nô lệ cho thế gian thì có!

Nô lệ chỗ nào? Tôi có tiền tôi nô lệ cho tiền: bạn có tiền mua xe hơi bạn phải nô lệ cho chiếc xe hơi không? Cưới con vợ phải nô lệ thêm cho một người, làm vui cho một người không? Mua căn nhà phải nô lệ cho căn nhà không? Mua cái áo tốt phải nô lệ cho cái áo không? Thì cái áp phe bên ngoài là nô lệ. Còn áp phe bên trong là các bạn đã tự nô lệ lâu rồi, bằng lòng nhập xác đã nô

lệ lâu rồi! Bây giờ phải khai thác nó ra, lập lại trật tự, từ nô lệ trở nên Chủ Nhân Ông. Trở về vị trí Chủ Nhân Ông phải gánh vác. Càng gánh vác càng Thanh Tịnh, càng sáng suốt càng vui tươi, càng dũng cảm. Hỏi chớ các bạn làm điều này thì tương lai các bạn trúng số không? Chắc chắn là trúng, đi qua, vượt qua được những giai đoạn này các bạn sẽ trúng số: là trở về một con đường trở về nguồn cội.

Bao chuỗi ngày tu luyện cực nhọc, được trở về quê xưa chốn cũ nhà cửa đầy đủ. Cha Mẹ thương yêu gia đình đầm ấm, không thiếu sót một mảy may nào, có phải trúng số không các bạn? Nhưng mà muốn trúng số phải khổ! Cho nên đã đưa các bạn xuống nhập vào trong định luật sanh-lão-bệnh-tử-khổ để tiến hóa. Các bạn thấy không? Các bạn đã và đang ở trong chu trình này; mà nếu các bạn chấp nhận, mượn phương pháp tu

Thiền rút ngắn thì các bạn sẽ thấy rõ: các bạn sẽ đến đích một cách dễ dãi.

Xác này là bãi trường thi, cảnh này là bãi trường thi, để cho các bạn thức tâm. Tình duyên thế gian để cho các bạn thức tâm, cảnh vợ chồng cũng là tạm bợ để thức tâm. Nhiên hậu ông ra ông, bà ra bà, chả có ông bà nào là của mình, để thức tâm. Rốt cuộc mọi người phải lo tu, không tu không sao giải quyết được; chỉ tạo nợ, tạo nghiệp nuôi dưỡng bản tánh sân si bất chánh, tự hại mình và không cứu được người.

Cho nên nhiều bạn đã gọi tôi là một vị Phật. Đúng vậy! Khi các bạn cảm thức tôi là một vị Phật, chính các bạn là một vị Phật tương lai. Vì đường chúng ta đồng đi giải nghiệp, rửa nghiệp, thanh lọc nghiệp, thì nó thanh nhẹ. Phật là phát, là gió vậy thôi! Thanh nhẹ, chớ Phật đâu có ăn hiếp người ta! Cảnh sát còn

có quyền hơn ông Phật mà! Thổ Thần còn có quyền hơn ông Phật mà! Phật là phát, nhẹ thôi! Giải nghiệp nó nhẹ. Hỏi chớ các bạn bằng lòng giải nghiệp thì các bạn trở nên Phật không? Trở về một tâm thức nhẹ nhàng tươi thắm, giúp đời và cứu đời.

Tại sao ông Phật có thể giúp đời và cứu đời? Vì Ông từ trong khổ và Ông đã giải thoát được khổ và Ông đem cái Chân Lý đó nói chỉ đường cho mọi người tự giải thoát, giải trừ cái khổ cảnh để trở về với chơn như, tâm thức nhẹ nhàng. Phật là đến nơi, thấy chưa? Chớ Ông đâu có phải là hạ mình xuống ôm mình, cứu mình, dắt mình đi. Không! Không phải vậy, các người đừng có làm, đừng có cúng lạy, đừng có mua bánh mua trái cho Ông ăn rồi Ông cứu. Ông không có cứu, Ông hành là Ông cứu. Vì Ông mang cái xác như chúng ta, có mắt, mũi, tai, miệng như chúng ta, có tay chân như chúng

ta, có sự đau khổ như chúng ta. Mà Ông kiên trì tham Thiền, học nhẫn học hòa, Ông mới thoát khỏi cái trần tâm, trở về với chơn giác, mới hưởng cái của đời đời thanh nhẹ của Đấng Cha Trời.

Các bạn làm được không? Thừa được chứ! Nếu các bạn ý thức rõ, phải nhận thức rõ làm một điều hữu ích, có lợi cho chính mình và cho chúng sanh, thì các bạn làm được chớ có gì không được?! Các bạn đang buôn bán, đang đi làm việc cũng mưu lợi chớ gì? Nhưng mà mưu lợi đó rồi bỏ đó, chớ không đem vào tâm thức được. Còn sự thực hành này là các bạn mưu lợi, Thượng-Trung-Hạ thống nhất hòa đồng, thì lợi cho phần hồn Chủ Nhân Ông, lợi cho thể xác, ảnh hưởng được đại chúng sanh, đại đồng. Vì mỗi người tại thế gian mắt, mũi, tai, miệng, ngũ tạng như nhau, mà thực hành được thì người khác phải được, có gì khác biệt đâu?!

Nhưng mà người thế gian thấy người này tu đắc, thì quý người này rồi lay lục, rồi đủ chuyện hết, cầu xin tự tạo sự bê trễ cho chính mình mà thôi!

Ngày hôm nay tôi là một người đả phá tất cả những sự mê tín, để cho các bạn thấy rõ phải làm sao tiến nhanh hơn, với sự thực hành của tôi để đi đến đích. Tôi đồng đi với các bạn, tôi đi trước các bạn bao nhiêu nghìn năm, nhưng mà bây giờ tôi phải đồng đi với các bạn, mục đích của tôi đồng đi với các bạn, để chi? Đó là cái hạnh đại nguyện của tôi để đồng đi, để thực hiện cứu khổ ban vui. Khổ trong tâm các bạn bỏ ra được là cứu được. Khổ trong tâm các bạn còn đeo đeo sự khổ và vấn vương trong khổ, thì không bao giờ các bạn đi được và giải thoát được.

Nhiều bạn đi tới tuổi già rồi, tâm còn đố kỵ si mê, tội nghiệp! Vì chúng sanh mê muội không hiểu giá trị thực chất của chính mình, đâm ra tạo sự chê khen bất chánh, mà không biết chê khen mình. Rồi một ngày nào đó các bạn với sự ngu hiểu của tôi, các bạn thấy sẽ đi đến đâu? Những người đó sẽ đi đến đâu?

Ở đời này các bạn cứ lấy đá chồng chất trên đầu, rồi các bạn sẽ đi đâu? Càng ngày càng lụn thêm, đó là đi xuống địa ngục đó các bạn! Tạo sự nặng trọc cho chính mình, mê chấp cho chính mình, bất chánh, rồi đố kỵ người này, người kia, người nọ. Tâm hồn bán loạn, tội nghiệp cho con cháu. Mình ngu mà tưởng mình khôn, mình khờ mà tưởng mình lanh. Không chịu học để tiến, ôm một thể xác ô trọc, trì trệ, bất minh nội cảnh, đau khổ vô cùng!

Cho nên các loại tuổi tôi đều có phần, lúc sơ sanh, đến lớn, thanh niên, lão tôi có phần. Tôi ở trong đó, tôi thực hành trong đó, tôi hiểu tất cả những cái chuyện ở trong đó và tôi nói ra không ngoài cái chuyện các bạn đã và đang đi. Cho nên tôi khuyên các bạn, chúng ta tuy già nhưng mà kinh nghiệm chúng ta rất nhiều. Kinh nghiệm ta càng ngày càng phong phú cho nên chúng ta nên nuôi dưỡng sự Thanh tịnh, càng nuôi dưỡng sự Thanh Tịnh thì càng tỉnh táo, càng trẻ trung, càng vui tươi, càng hòa hợp, càng thẳng hoa. Tại sao các bạn không nuôi dưỡng cái này, mà các bạn nuôi dưỡng ý chí độc tài để cố điều khiển người khác mà không biết điều khiển mình!

Cho nên tội nghiệp cho những người đã nuôi dưỡng sự tăm tối và đê bẹp lên, biết làm sao? Cho nên chúng ta ở trong mọi trạng thái đã thực hành, để chi?

Để ảnh hưởng chúng sanh. Nhưng một ngày nào chúng sanh xuống địa ngục đau khổ rồi mới nhớ lại những lời quý ở trần gian đã khuyên nhủ. Gặp những kẻ Thanh Tịnh để khuyên nhủ mà đành quên và bác bỏ. Lúc đó ở địa ngục mới khóc nức nở, tội nghiệp cho bản thân, tội nghiệp cho sự ngu muội mê chấp của bản thân mà ngày hôm nay ra nông nổi bị hành hạ như thế này!

Cho nên tôi đã gặp nhiều bạn tại địa ngục, cũng chỉ biết liếc mắt xem mà thôi, rồi phải đi. Đó là quyền tối hậu của họ, họ muốn chọn con đường đó, chúng ta làm sao? Ngay tại thế gian con đường thanh cao tràn trề cho họ, dương khí dồi dào họ không hưởng, nhưng mà họ chịu hưởng âm khí, thì ngày nay họ phải bị khổ. Rồi từ âm khí đó nuôi dưỡng chùng nào mới có cơ hội thức tâm? Đè mãi, đè bẹp mãi, càng xuống càng nặng mới càng

có cơ hội thức tâm; mà xuống nặng chùng nào thì đau khổ chùng này. Cho nên tiếng khóc ở địa ngục vang rền, khóc quá, nơi nào cũng khóc! Vì họ đã chọn con đường đi xuống thay vì đi lên. Càng xuống thì càng khổ, mà càng chọn con đường đi lên thì càng được thoải mái, thật sự là giải thoát.

Cho nên luôn luôn tôi nhủ khuyên các bạn dùng trung tâm bộ đầu hướng thượng. Đối với gia đình con em có gì, chúng ta phải sử dụng quyền tối hậu là tha thứ và thương yêu. Điều quan trọng: nhất định giải thoát. Biết nuôi dưỡng tha thứ và thương yêu là hành giả có cơ hội giải tâm; không biết nuôi dưỡng quyền tối hậu tha thứ và thương yêu thì hành giả tự chôn sống mà thôi!

Các bạn thử xem giận một người nào nhắc đến tên đó, các bạn thấy cái tim các bạn nó nặng rồi, cái óc các bạn nó bực rồi! Rồi các

bạn cứ lắc đầu và từ chối, là tại sao? Các bạn thiếu hòa! Khi các bạn hòa rồi, nhắc đến người đó các bạn thương yêu vô cùng. Người anh em của chúng ta đang bị tằm tối, ta phải tận dụng sự thanh tịnh để chiếu cho người, cứu độ người, nó là anh em ruột thịt ở trên Trời.

Chúng sanh là anh em ruột thịt của chúng ta trên Trời, của một Cha Mẹ sanh ra, chúng ta nghĩ như vậy mà thôi. Người tu, hành giả không được giận một ai, VôVi không được giận một ai, tôi nhắc nhiều rồi. Nhưng mà nhiều người nói: Tôi còn tánh phàm, Ông giải thoát rồi Ông mới không giận, tôi phải giận! Nhưng mà bạn cứ giận đi, giận rồi hành, hành rồi giận, giận rồi hành, hành rồi giận. Các bạn mới thức tâm: té ra cái giận không có hữu ích cho tham Thiền, cái giận nó hại cho tham Thiền và nó không dẫn tiến tâm thức của các bạn tiến hóa; mà cái hòa nó lại giúp

chúng ta thức tâm. Đó là khí giới thực hành Pháp Lý VôVi. Nó phải có kích động và phản động để thử tâm, để đo lường sự thực hành của các bạn đã đến đâu, trình độ các bạn đã tiến hóa chưa?

Cho nên luôn luôn tôi nhắc: hoàn cảnh là ân sư. Họ nói oan các bạn, các bạn chỉ biết cảm ơn, để chi? Để xét đối phương, tại sao có những lời nói này, mà truy tầm cái bệnh của đối phương và cứu cho đối phương. Các bạn không bao giờ bị thiệt. Họ chửi các bạn, trong lúc suy nghĩ người này tại sao chửi tôi, họ mang cái bệnh gì mà họ chửi tôi? Té ra họ mang bệnh gan, họ mang bệnh thần kinh. Nếu mà họ là tri kỷ tri bỉ, họ là bạn thân tôi, họ chỉ có bảo vệ tôi, làm sao họ chửi tôi? Họ chửi tôi họ có cái bệnh rồi! Cái bệnh đó là cái bệnh nan y, làm sao cứu độ cho người? Tôi phải trì niệm Nam Mô A Di Đà Phật hướng về người nhiều hơn,

để một ngày nào người sẽ thức tâm, nhìn và hòa với cả Càn khôn Vũ Trụ, để sớm trở về với cảnh Thanh Tịnh thương yêu, anh em một nhà. Không nên vội để cho họ hàng phục ta tại thế, nhưng mà chúng ta sẽ tương ngộ nơi Thiên Đàng, mới biết giá trị anh em.

Cho nên tôi khuyên mọi người phải sử dụng cái quyền tối hậu là tha thứ và thương yêu, các bạn không chạy đi đâu khỏi phải tha thứ và thương yêu. Vì các bạn đến đây với một thể xác cấu trúc tinh vi của Thượng Đế. Kích động và phản động, hung hăng trong giai đoạn nào giới hạn, rồi các bạn phải ra đi với hai bàn tay không, nhẹ nhõm tha thứ và thương yêu.

Vậy ta nên sử dụng ngay bây giờ để cho tâm hồn chúng ta được nhàn hạ, ta tận hưởng những gì của Thượng Đế ân ban cho chúng sanh, có nên không các bạn? Tôi thiết tưởng những lời tôi nói đây là tôi

đã và đang hành. Tôi đã có, tôi đã có sân si, tôi đã có buồn tủi, tôi đã tự giải tỏa, tôi mới thuật lại cho các bạn nghe. Tôi là con người được điều luyện bởi Thượng Đế cho tôi qua nhiều cảnh chông gai, đau khổ. Nhưng mà ngày hôm nay tôi thấy rằng nhờ nó, lấy oán làm ân, tôi mới thấy rằng hạnh phúc vô cùng! Sớm ngộ được những sự kích động, sớm có cơ hội quán thông trong thực hành. Càng thấy rõ ta hơn thì càng lo lắng tu học hơn, bất cứ nơi nào, tận lực phá chấp phá mê, mới cứu khổ ban vui được.

Cho nên vui thay và lành thay, hôm nay tôi cũng có thì giờ nói chuyện cùng các bạn, để chúng ta kiểm điểm lại trong giây phút tu học của chúng ta, đã giúp ta những gì? Và ta nên trách ta hơn, hay là trách người khác hơn? Nên chọn một con đường cho ta để ảnh hưởng người khác, hay là kêu người khác chọn đường cho ta ngắm nghĩa? Chính ta phải làm, phải

thực hành nó mới có kết quả, không có xây dựng làm sao có vườn hạnh trong tâm thức. Cho nên các bạn phải tu, các bạn phải làm và các bạn phải học. Các bạn phải hành, các bạn phải khai triển. Vì các bạn đã hiểu rõ là huynh đệ một nhà, con của một gia đình, cảnh này cũng là một, cảnh nào cũng là một. Đi tới đây các bạn khen đẹp, đi tới kia các bạn chê xấu, nhưng mà cảnh nào cũng vậy, tùy theo trình độ tiến hóa của chính nó mà thôi! Rất cuộc phải tiến, không ngừng được./.

Lương Sĩ Hằng